

Дейзі Джонс народилася 1951 року й виросла на Голлівудських пагорбах Лос-Анджелеса, штат Каліфорнія. Донька відомого британського художника Френка Джонса й французької моделі Жанни Лефевр, Дейзі розпочала свій шлях до слави в середині 60-х, ще підліткою, на Сансет-стріп.

Елейн Чанг (біографка, авторка «Дейзі Джонс: дика квітка»): Чарівність Дейзі Джонс у тому, що вона зачарувала задовго до того, як, власне, стала тією Дейзі Джонс, яку знає весь світ.

Ви тільки уявіть: у серці Лос-Анджелеса живе собі заможна біла дівчинка. Ще змалечку ясно: красуня. У неї величезні сині очі — так-так, саме сині, не блакитні. Сині, як сапфіри. Хочете прикол? У вісімдесятих одна офтальмологічна компанія навіть випускала кольорові лінзи унікального відтінку, який називався «Дейзі Блу». А ще в дівчинки густе, хвилясте, напрочуд пишне мідно-руде волосся. І високі виразні вилиці, такі гострі, що, здається, можна порізатися. І неймовірний голос, над яким вона ніколи не працювала — за все життя не взяла жодного уроку вокалу. Вона народилася, маючи буквально все. Грошей — неміряно. Мистецька тусівка, наркотики, клуби — будь ласка. Вона живе в достатку. У неї є все, чого тільки можна забажати.

От тільки в неї нікого нема. Нема братів-сестер, нема інших родичів, окрім батьків. А батьки живуть у власному окремому світі й абсолютно байдужі до існування

доньки. Водночас ніколи не відмовляють друзям-митцям, які просять, щоб мала їм попозувала. Ось чому є так багато картин і фотографій Дейзі в дитинстві: усі, хто прихотував до подружжя Джонс-Лефевр додому й бачив їхню красуню-донечку, неодмінно хотів закарбувати її на папері чи плівці. Цікаво, що сам Френк Джонс не написав жодного портрета Дейзі. Надто був заклопотаний чоловічими портретами в стилі ню, щоб звертати увагу на рідну доньку. Назагал у Дейзі було дуже самотнє дитинство.

Хоча вона була напрочуд дружньою, компанійською дитиною. До прикладу, надміру часто просилася на стрижку — дуже вже любила свою перукарку; ходила по сусідах і пропонувала вигуляти їхніх собак; якось навіть намагалася спекти торта на іменини листоноші. Вона відчайдушно прагнула спілкування, прагнула взаємної прихильності. Але по-справжньому Дейзі ніхто не цікавився, зокрема й батьки. Це її скалічило. Проте саме завдяки цьому, подорослішавши, Дейзі Джонс стала іконою для цілого покоління.

Ми ж любимо вродливих людей зі скаліченою психікою. І Дейзі Джонс — перша, хто спадає на думку, коли чуєш в одному реченні «скалічена душа» й «класична врода».

Цілком логічно, що свій шлях Дейзі розпочала на Сансет-стріп — у кублі гламуру й розпусти.

Дейзі Джонс (співачка, «Дейзі Джонс і The Six»): До Сансет-стріп — зовсім близьенько. Мені тоді було десь чотирнадцять. Сидіти вдома без діла остогидло. Я здогадувалася, що мене, неповнолітню, у жоден бар або клуб не впустять, але все одно вирішила спробувати.

Пам'ятаю, як уперше стрельнула цигарку в техніка «The Byrds». Швидко зрозуміла: якщо не носиш ліфчика, тебе сприймають за старшу. Іноді я ще й бандану надівала — як усі кльові дівки. Хотіла вписатися в зграйку групі, які тусувалися на тротуарі, — дівчата з косячками, фляжками й іншою атрибутикою.

Отож якось увечері біля входу у «Віскі е Гоу Гоу» я стрельнула цигарку в техніка — уперше в житті, але вдаючи, що робила так тисячу разів. Затягнулася й, заледве стримуючи кашель, почала з ним фліртувати. Зараз мені навіть згадувати про це соромно — уявляю, який жалюгідний усе це мало вигляд.

Аж ось до нас підходить інший хлопець і каже тому техніку:

— Ходім, треба підключити апарат.

А технік повертається до мене й питає:

— Ти йдеш?

Отак я вперше переступила поріг «Віскі».

Додому я тоді повернулася о третій чи четвертій ранку. Я ще ніколи так не гуляла. Але несподівано відчула себе живою. Побула частиною чогось. Розігнала з нуля до сотки. Піла й курила все, що мені пропонували.

П'яна й обдовбана до чортиків, я повернулася до себе й у чім була завалилася в ліжко. Батьки навіть не помітили, що я пів ночі десь валандалась.

Відіспалася — і наавтра ввечері знов пішла гуляти. Знову до ранку.

Зрештою я познайомилася з усіма викидайлами на Сансет-стріп, і відтоді мене впускали куди завгодно. «Віскі», «Лондон Фог», «Райот Гауз». Ніхто не допитувався, скільки мені років.

Грег Мак-Гіннес (колишній адміністратор готелю «Континенталь Гаятт Гауз»): О господи, не знаю, скільки Дейзі протинялася під «Гаятт Гауз», перш ніж я її помітив. Але добре пам'ятаю, як уперше її побачив: я саме говорив по телефону, аж ось заходить вона — збіса високе й збіса худюще дівча, і той її чубчик. А ще величезні сині очі, кажу вам, я таких більше ні в кого не стрічав. І усмішка. Широка осяйна усмішка. Дейзі ввійшла попід руку з якимось молодиком, не пригадаю вже з ким.

Тоді по Сансет-стріп багато дівчат тинялося, усі дуже юні, але кожна намагалася видаватися старшою. Проте Дейзі... Вона просто була собою. Нікого із себе не корчила. Просто Дейзі.

Відтоді я її частенько бачив у готелі. Нічим не обтяжена — принаймні такою я її пам'ятаю, — вона завжди сміялася. А я з-за рецепції немов спостерігав, як оленятко Бембі вчиться ходити. Дейзі здавалася такою наївною і такою вразливою... Проте вже тоді в ній щось було.

Правду кажучи, я за неї переживав. Артисти тоді нерідко задивлялися на... зовсім юних дівчат. Тридцятиз-таким-річній рок-зірці спали з підлітками. Я не кажу, що це нормально — але факт є факт, так тоді велося. Наприклад, скільки було Лорі Меттікс, коли вона зустрічалася з Джиммі Пейджем? Чотирнадцять? А Ітті Поп і Сейбл Старр? І він ще й пісню про це написав, вихвалявся!

А коли на горизонті з'являлася Дейзі, на неї теж усі задивлялися. Серйозно, усі: вокалісти, гітаристи, техніки. А я щоразу себе запевняв, що з нею все буде гаразд. Наглядав за нею як міг. Вона мені дуже подобалася. Вона була цікавішою за всіх довкола.

Дейзі: Як я дізналася про секс і любов? Це був болісний урок про те, як чоловіки беруть що хочуть і навіть не дякують. Про те, що декому від тебе потрібно лише одне.

Думаю, були й такі дівчата — як-от Синтія Пластер-Кастер, та, що робила гіпсові зліпки членів; або дівчата з гурту «The GTOs», — можливо, вони не дозволяли собі скористатися, принаймні не задарма, не знаю.

Мій перший раз... Це було жахливо. Я втратила цноту з... та байдуже з ким. Значно старший. Барабанщик. Ми зависали у вестибюлі готелю «Райот Гауз». Він запросив мене нагору — причаститися доріжкою-другою. Сказав, що я дівчина його мрії.

Мені він сподобався лише тому, що я сподобалася йому. Я хотіла виділятися, хотіла комусь подобатися. Хотіла бути для когось особливою. І відчайдушно намагалася втримати когось, хто виявив до мене цікавість.

Щойно ми переступили поріг його номера, як опинилися в ліжку. Він запитав, чи я знаю, що роблю. Я відповіла: «Авжеж», себто збрехала. Але тоді всі тільки й говорили про вільне кохання і про те, що секс — це дуже кльово. Якщо хочеш бути кльовою і модною, маєш любити секс.

Поки він совався, я дивилася в стелю. Знала, що теж мала б рухатися, та лежала як колода, боялася поворухнутися. Чутно було тільки, як шарудить одяг та покривало.

Я тоді не розуміла, що роблю. Не розуміла, нащо роблю те, чого точно не хочу робити. Але відтоді я вже багато спілкувалася з психотерапевтами. Дуже багато. І тепер розумію. Розумію себе тодішню. Я хотіла бути з тими чоловіками — рок-зірками! — бо не знала, як інакше

довести, що чогось варта. І виснувала: щоби мене не прогнали, треба їм догоджати.

Він кінчив і зліз із мене. Я обсмикнула сукню. Він сказав:

— Якщо хочеш піти вниз до друзів, я не проти.

У мене й друзів-то не було. Але я зрозуміла, на що він натякав. Що я мушу піти. Я й пішла.

Ми більше ніколи й словом не перекинулися.

Сімона Джексон (зірка диско): Пам'ятаю, як уперше побачила Дейзі на танцполі у «Віскі». І задивилася не лише я — тоді всі прикипіли до неї поглядами. Якщо люди — самоцвіти, то Дейзі — діамант.

Дейзі: Сімона стала моєю найкращою подругою.

Сімона: Я всюди брала Дейзі із собою. Рідних сестер у мене нема.

Пригадую, це був один із бунтів на Сансет-стріп. Ми з Дейзі спустилися до «Пандори», де наші виступали проти комендантської години та свавілля копів. Трохи побули на протесті, зустрілися зі знайомими акторами й пішли тусуватися до «Барніз Бінері». Потім попхалися до когось на квартиру. Дейзі вирубилася на внутрішньому дворіку. Там ми й заночували. Пішли аж пополудні наступного дня. Їй тоді було років п'ятнадцять. Мені — дев'ятнадцять. Мені з голови не йшла думка: «Невже всім, окрім мене, байдуже, де вона і як вона?».

До річч, ми тоді всі сиділи на спідах. Так, і Дейзі теж. Так, вона була зовсім мала для такого... Але якщо хочеш

бути худою та гуляти до ранку — мусиш щось вживати. Тоді в моді були «бенні»¹ й «чорні кралечки»².

Дейзі: Закидатися чи не закидатися колесами — таке питання навіть не поставало. Спочатку ми ніякого кайфу не відчували — що від пігулок, що від коксу. Але... Як дають — то бери. Це навіть залежністю не вважалося. Такі були часи.

Сімона: Продюсер купив мені будинок у Лорел-Каньйоні. Хотів зі мною переспати. Я відмовила, але він усе одно купив мені хату. Я запропонувала Дейзі пересіхати до мене.

Наступні пів року ми ділили одне ліжко на двох. Бог мені свідок, вона взагалі ніколи не спала! Четверта ранку, я завалююся спати, а Дейзі просить не вимикати світло — їй ще книжку почитати треба.

Дейзі: Я змалечку страждала на безсоння. Коли мене об одинадцятій вечора відправляли спати, я впиралася й казала, що не втомилася за день. Тоді батьки переходили на крик: «Лягай і спи!». Тож я посеред ночі шукала, чим би зайнятися — але щоб тихенько. У мами була ціла колекція романів, я їх усі в дитинстві перечитала. О другій ночі, поки внизу бемкає музика й батьки тусуються з друзями, я сиділа на ліжку й при світлі лампи читала «Доктора Живаго» або «Пейтон-Плейс».

¹ «Бензедрин» — марка медичного амфетаміну. Сильний стимулятор нервової системи. (Тут і далі прим. пер.)

² Характерні чорні капсули препарату «Біфетамін», аналогічного стимулятора.

А потім це стало звичкою. Я читала все, що під руку траплялося. Не перебирала. Трилери, детективи, наукова фантастика.

Уже живучи в Сімони, якось знайшла на узбіччі, в Бічвуд-Каньйоні, цілу коробку з біографіями видатних осіб. Не вагаючись, потягла її в будинок — це мені на один зуб.

Сімона: Через цю її любов до читання я почала на ніч одягати маску для сну. (Сміється.) Але коли ми роз'їхалися, я й далі спала з маскою — у цьому є свій шик.

Дейзі: До батьківського дому я навідалась через два тижні після переїзду до Сімони — треба було взяти ще одягу.

Татко зустрів мене запитанням:

— Це ти вранці кавоварку зламала?

— Та', я ж тут не живу, — відповіла я.

Сімона: Я поставила перед нею умову: хочеш жити в мене — мусиш ходити до школи.

Дейзі: Я ненавиділа школу. Розуміла: для «відмінно» треба сумирно робити все, що скажуть. А ще розуміла, що вчителі часто-густо городять несусвітню дурню. Пам'ятаю, якось нам загадали написати есей про те, як Колумб відкрив Америку. Я написала есей про те, як Америку відкрив не Колумб. Бо її ж не Колумб відкрив. І дістала двійку з мінусом.

Пішла оскаржувати оцінку:

— Але ж я написала, як воно було насправді!

— Але ж завдання було не таке, — сказала мені вчителька.